

Evropska zavest na prepihu

označen kot rušitelj tiste resnice, ki je že leta predstavljena zgolj enostransko.

Da ne omenjam tega, da je tisti, ki jasno izraža stališča do omenjene tematike, ki se ne skladajo z edino veljavno resnico, deležen skoraj popolne medijske blokade oziroma medijskega molka. Če pa se že poroča o tem, se na način, da se oseba, ki omenjeno vsebino izreka, diskreditira ali žali. Celo več, ko je takšno stališče ali raziskava kljub vsemu objavljena, je pogosto v isti številki zraven objavljenih še več nasprotnih mnenj, katerih namen je zmanjševati težo novemu spoznanju oziroma raziskavi. Pri tem pa je samoumevno, da se za nasprotno mnenje v trenutku mobilizirajo strokovnjaki, izvedenci, ki so svoj način razmišljanja izgradili v institucijah totalitarnega režima in so mu zato še danes čustveno zavezani. Zato sem imela še kako prav, ko sem na okrogli mizi o registru totalitarnih pojavov izrekla med drugim tudi to, »... da so posledice komunizma v Sloveniji vidne še danes«. O tem bi morali govoriti tako, da omogočimo konstruktivno, odprto in strpno razpravo. Vendar se bojim, da je do takšnega koraka še dolga pot, kajti dokler je zločin/uboj v naši družbi pojmovan kot nekaj sprejemljivega, toliko časa bo tudi vprašanje objektivne resnice izkrivljeno. Gre za vprašanje elementarnega odnosa do spoštovanja človeškega življenja ne glede na to, kateri strani je to človeško življenje pripadalo. Evropsko resolucijo o evropski zavesti in totalitarizmu je 2. aprila sprejel evropski parlament, podprlo jo je 89 odstotkov navzočih poslancev, med njimi tudi vsi slovenski, ne glede na strankarsko pripadnost ali različno politično prepričanje. To enotno glasovanje vseh slovenskih evropskih poslancev je dajalo upanje, da se Slovenija vendarle lahko poenoti pri prepoznavanju in obsodbi vseh zločinskih sistemov, vključno s komunizmom, in s tem postavi nove, zdrave temelje prihodnosti.

Vendar pa se je namesto pomiritve izkazalo nekaj drugega, in sicer, da nekateri evropskost in »širino svojega duha« ter demokratičnost in odprtost radi kažejo v Evropi, doma pa na vse to hitro pozabijo in svojo demokratičnost z nepriznavanjem resolucije celo izničujejo. Tako je ena od evropskih poslank v domačem, varnem zavetju resolucijo označila celo kot skrupculo, na tujem, ko vsi gledajo, pa zanjo glasovala. V državah z visoko razvito politično demokracijo in medijsko pluralnostjo bi bilo takšno dvoлично ravnanje deležno ostre kritike, še posebej civilnodružbenih gibanj. Pri nas pa se je očitek o skrupcalu uporabil kot dodaten argument za nepriznavanje evropske zavesti na domačih tleh. Na tem so stranke, ki so v nekaterih segmentih naslednice nekdanjega režima, zgradile amandmaje, ki so resolucijo v celoti izničili. Torej tisto resolucijo, ki jo v Evropi njihovi poslanci priznavajo in zanjo glasujejo, doma pa jo preprosto izbrisajo.

Takšna totalitarna miselnost je očitno vzpodbudila g. Grego Košaka, ki mi v Dnevnikovem Objektivu s svojim zapisom negira ustavno pravico, ki izhaja iz 82. člena ustave, in mi tudi grozi, ko zapiše, kako sem si lahko dovolila na okrogli mizi Register totalitarnih pojavov v Sloveniji izražati svoja mnenja. Ob tem, ko zaradi svoje funkcije predsednice Komisije za peticije ter za človekove pravice in enake možnosti dobivam tudi nekatere anonimne grožnje, predvsem pa žaljive zapise, me takšno pisanje, ki trdi, da si

lastnih stališč ne bi smela dovoliti, zmrzati in skrbti. V uradnem dopisu, naslovljenem name in na državni zbor ter njegovega predsednika Pavla Gantarja, pa g. Košak izrecno zahteva ukrepanje institucij zoper mene, ker sem si drznila javno izreči lastno mnenje. Zanima me, koga in katere institucije oziroma s kakšnim predznakom g. Košak kliče k ukrepanju?! Je morda komu v napoto demokratični parlamentarni sistem?

V tem stilu g. Košak nadaljuje in zaostruje svoj prispevek z vprašanjem, namenjenim g. Batelliju, ki je član stalne delegacije DZ v parlamentarni skupščini OVSE: »Kdo je poslancu italijanske narodne manjšine podelil pravico, da je bil kar v imenu države Slovenije celo iniciator in soprodlagatelj osnutka slovensko-litovske deklaracije?« Takšen napad na poslancu in njegove ustavne pravice ter na DZ bi vsekakor terjal reakcijo tudi s strani vodstva DZ, vendar tega žal nismo dočakali.

Kot očitno ne bomo nikoli dočakali odgovora, zakaj stvari, povezanih z vprašanji polpretekle zgodovine, nismo postavili na svoje mesto že leta nazaj.

Je pa nekaj nedvoumno. Če bi se zgodovina vrednotila objektivno in ne bi bila v velikem delu dekla levi politični opciji, če bi se prikazovala stališča obeh strani enakovredno, če bi obe strani druga drugi priznali napake, potem se danes to obdobje zgodovine ne bi uporabljalo v aktualnih političnih obračunih, temveč bi nanj gledali kot na obdobje, ki je del naše zgodovine, kot spomin in opomin, kar je tudi sporočilo omenjene resolucije. Ker pa politika še vedno ostaja na nivoju partizanov in domobrancev ter osvoboditeljev in kolaboracionistov, imamo na vseh družbenih nivojih še vedno težave, saj v zavesti ljudi še vedno ostaja samo resnica revolucionarne oblasti, katere dediči še vedno krojijo politično vzdušje v državi. Neobsodba totalitarizmov s strani najvišjih predstavnikov države kaže na veliko ignoranco in na dejstvo, da izjava o drugorazrednosti teh tem ni bila nepremišljena, ampak je odraz stanja, v katerem se vrtil sedanja politična elita.

Stalno se desnosredinskemu krogu tudi podtika očitek o rehabilitaciji kolaboracije, s čimer pa skušajo zagovorniki komunizma ponovno vpeljati logiko državljanske vojne in revolucije. S tem dokazujejo, da gre pravzaprav za rehabilitacijo komunizma v vseh njegovih pojavnih oblikah. Zločina, ki je bil storjen nad tisoči Slovencev po vojni, se pač ne da zanižati.

Eva Irgl, poslanka SDS in predsednica Komisije za peticije ter človekove pravice in enake možnosti

V

slovenskem družbeno-političnem prostoru se že nekaj časa razplamteva razprava o odnosu do polpretekle zgodovine, kamor sodijo tako povojni poboji zunajsodno pobitih kot vrednotenje komunizma kot enega izmed totalitarizmov, ki je globoko zaznamoval slovenski prostor, čas in ljudi.

Skozi razprave lahko, žal, opazimo, kako ogromne razlike so v načinu podajanja in pojmovanja polpretekle zgodovine med tako imenovanimi levimi in desnimi politikami ter med simpatizerji ene in druge politične opcije. Če se politikom levega kroga v večini slovenskih medijev pripisujeta verodostojnost in edina pravilna interpretacija zgodovine brez vsake kritičnosti, pa se desnosredinskemu krogu politikov namensko podtikata želja po revidiranju zgodovine in nestrpnost v izrekanju. Simpatizerji prvih navadno glasno protestirajo in v imenu raznih tako imenovanih nevladnih organizacij uveljavljajo svoje mnenje, medtem ko se simpatizerji drugih navadno ne izpostavljajo in so tihi. Iz preprostega razloga: prvi imajo zaščito že desetletja v različnih organizacijah in politično nastavljenih kadrih, tudi v sodstvu in medijih, drugi pa so še vedno preplašeni, saj so metode, ki jih je uveljavljal komunizem za dosego lastnih ciljev, še tako žive, da v ljudeh sprožajo še danes velike stiske in strah. Desnosredinskemu polu se avtomatično prepoveduje kakršnakoli možnost iskanja objektivne resnice. Vsak, ki si jo želi iskati ali pa se javno izreka o njej, je že vnaprej